

Η αφοσίωση στο χρήμα (Γιώργος Μπάρλας, Θεολόγος-Φιλολόγος)

Categories : [ΚΟΙΝΩΝΙΑ](#)

Date : 14 Δεκεμβρίου, 2011

Η ΑΛΛΗ ΟΨΙΣ: "Τι κρίμα που απόψεις σαν και αυτή που καταγράφεται παρακάτω, δεν έγιναν έγκαιρα συνείδηση, σε μια κρίσιμη μάζα πολιτών! Ίσως με αυτόν τον τρόπο να είχαμε αποφύγει τα χειρότερα, που δυστυχώς ήρθαν. Τώρα πια είναι ώρα για μετάνοια."

Το ότι ο άνθρωπος είναι προσκολλημένος μόνο σε τούτη τη ζωή δεν χρειάζεται να το αποδείξουμε με λόγια, το βλέπουμε στις επιδιώξεις του. Αλλωστε ό,τι είναι ο καθένας καθορίζεται απ' αυτό που θέλει. Αυτές οι επιδιώξεις έχουν καθαρά υλιστικό χαρακτήρα κι αυτό, ανάμεσα στα άλλα, φανερώνεται και από την υπερχρέωση των ελληνικών νοικοκυριών σε δάνεια και πιστωτικές κάρτες. Πολλές μάλιστα απ' αυτές βρίσκονται ήδη στο «κόκκινο», δηλαδή οι κάτοχοί τους δυσκολεύονται πολύ να τις ξεχρεώσουν. Το πλαστικό χρήμα διευκολύνει πολύ τον καταναλωτή να καταναλώνει ολοένα και περισσότερα πράγματα χωρίς να αισθάνεται ότι χάνει χρήματα...

Η εποχή μας και η ελεύθερη οικονομία έχουν πείσει τους ανθρώπους πως δεν υπάρχει πια διάκριση πλούσιων και φτωχών, ότι όλοι μπορούν να αγοράσουν τα πάντα. Και είναι αλήθεια ότι ακριβά ρούχα, αυτοκίνητα και κινητά αγοράζουν πλέον όλοι. Μέχρι πότε όμως; Από πότε μπορούν να καταναλώνουν τόσα πολλά και τα φτωχότερα στρώματα της κοινωνίας άνευ συνεπειών; Είναι ένα ερώτημα που θα απαντηθεί από τα ίδια τα γεγονότα αλλά εμάς μας ενδιαφέρει αυτή η **μανία των ανθρώπων για κατανάλωση μέσω της οποίας ο άνθρωπος νιώθει ένα είδος αυτάρκειας. Νιώθει ότι αφού καταναλώνει, δεν κινδυνεύει από τίποτα, είναι υγιής και αθάνατος. Σκοπός ζωής έχει γίνει η δια της κατανάλωσης αυτοεπιβεβαίωση του ανθρώπου.**

Σ' αυτό αποσκοπούν και όσα λένε συνήθως στους νέους ανθρώπους οι μεγαλύτεροι, γονείς, δάσκαλοι και άλλοι. Το εκπαιδευτικό σύστημα σήμερα όταν αποφασίζει να ζορίσει τους νέους ανθρώπους -αυτό στην πραγματικότητα συμβαίνει μόνο στην τελευταία τάξη του Λυκείου- **δεν το κάνει για να τους βγάλει από μια κατάσταση άγνοιας και να τους εισαγάγει στον χώρο της γνώσης και της μόρφωσης αλλά για να τους βοηθήσει στην επαγγελματική αποκατάσταση και δι' αυτής στην οικονομική επιτυχία.** Μιλούν για δύναμη, για προσπάθεια

να υπερνικηθούν τα εμπόδια, για ανάγκη να ισχυροποιηθεί ο χαρακτήρας, για άνοδο και πρόοδο στη ζωή και τα σχετικά. Η επιτυχία σήμερα χρειάζεται όλα τούτα και μάλιστα όταν αυτά κατακτηθούν με τρόπο «έντιμο», δεν υπάρχει τίποτα κακό. Το ότι όλα αυτά όμως έχουν ως σκοπό τους κυρίως την υλική ευμάρεια και τη δόξα του κατόχου αυτής της επιτυχίας δεν προβληματίζει πολλούς. Δεν περνάει καν από το μυαλό των περισσότερων ανθρώπων.

Μ' αυτά τα πρότυπα μεγαλώνουν τα παιδιά τους οι γονείς σήμερα. Τον πρώτο και τον τελευταίο λόγο έχει στη διαπαιδαγώγηση η λέξη «επιτυχία», όπου αυτή μεταφράζεται σε κατίσχυση επί των αντιπάλων σ' όλα τα επίπεδα και κυρίως σ' αυτά που φαίνονται, δηλαδή στην οικονομική επιφάνεια. **Στη θέση του Θεού έβαλαν οι άνθρωποι περισσότερο από ποτέ, με τρόπο συστηματικό και μαζικά αποδεκτό, την κοινωνική άνοδο και τη δυνατότητα κατανάλωσης.**

Όλα τούτα δεν κρύβουν από πίσω τίποτα άλλο πέρα από τον **εγωισμό** του ανθρώπου αλλά και τον **φόβο του θανάτου**. Αυτό που μας κάνει -συνειδητά ή ασυνειδητά δεν έχει σημασία- να αγκιστρωνόμαστε στο χρήμα, στη δόξα που αυτό συνεπάγεται και στη διαδικασία απόκτησής του λίγο απέχει από ένα είδος **θρησκοληψίας: μια κακώς νοούμενη πίστη σε κάτι που αδυνατεί να σε απελευθερώσει από τα βασικά προβλήματα της ανθρώπινης ζωής και τη θεμελιώδη στον άνθρωπο αβεβαιότητα και ανασφάλεια**. Γι' αυτό και δεν παύει ο άνθρωπος να αγωνίζεται για το χρήμα ακόμα κι όταν φτάσει σε μεγάλη ηλικία ή ειδικά τότε. Και τελικά δεν ξεφεύγει ποτέ καθότι πρώτα φεύγει η ψυχή μας και μετά τα χούγια μας...

(Πηγή: Απόσπασμα από το βιβλίο "ΦΥΛΑΚΑΣ ΤΟΥ ΑΔΕΛΦΟΥ ΜΟΥ", εκδόσεις «ΑΡΧΟΝΤΑΡΙΚΙ»)